

Viharrózsa

Nincs az a bolond, akit ne gyönyörködtetne a tarkaság. És nincs olyan virágoskert, melybe csak lila, piros vagy sárga virágot ültetnek. A változatosság gyönyörködtet. Akinek négy fia van, az az ötödiknek kislányt akar. Akinek négy lánya van, fiút szeretne. Legyen kék, zöld, piros, fiú, lány, szőke, vörös, barna. Mindenféle. De még Anci néni sem szeretett minden virágot egyformán.

A tulipánok? Mint a tornaórára felsorakoztatott falusi kislányok. Túlontúl egyformák. No és a gerberák? Mint az ünnepre kiöltözött tanácsi dolgozók vagy tévében mutogatott, túsarkakon billegő hostessek. Az árvácskák halálfejes arcától pedig egyenesen iszonyodott. A szirmuk bársonyos, a színük varázslatos, ám közben szinte grimaszolnak a fájdalomtól. Mint a megkínzott kisgyerekek.

Gyerekekből Anci néninek jutott kék is, piros is, fehér is, szőke is, barna is. Az ő négy lánya hamar egyetemre ment, aztán már csak az unokák jártak haza: fürdeni a Rábába, kirándulni, vakációzni, néha-néha átrándulni Ausztriába. Anci néni a nyolcvanas-kilencvenes években virágot is árult, hogy ki tudja fizetni a vonatjegyeket, a strandbelépőket, a beugrókat a koncertekre, a sok-sok kólát, hamburgert. Milyen szerencse, hogy az emberek ballagnak, esküsznek, temetkeznek.

De pár év, és a gyerekek gyerekei sem kuncsorogtak többé zsebpénzt, hanem átköltöztek a közösségi oldalakra, és végleg kiköltöztek Németországba, Kanaadába, Angliába.

Mielőtt Berci, a legkisebb unoka is eltűnt volna, kapott tőle egy tabletet és egy okostelefont. Talán annyira okos ez a telefon, hogy elmondja helyettem a rózsafüzért?, tréfákozott Anci néni. Beveszi a gyógyszert, és még meg is hal helyettem? Berci is nevetett vele, aztán komolykodva kifejtette, hogy nem helyes, hogy a mama itt él elfelejtve, hogy ennyire beszűkül, hogy nem ismer semmilyen igazságot... de most itt a telefon, kiokosodhat végre.

Anci néni egymaga nevelt fel négy gyereket, tudott tapátázni, tévét szerelni, fóliázni, vízvezetéket és fűtést javítani, úgyhogy magabiztosan rávetette magát

a gombokra. Mint valami új hűtőszekrényt, megpróbálta a telefont kitanulmányozni. Először gyönyörű képeket csinált a kertje rózsáiról és rododendronjairól, majd rátalált a közösségi oldalakra. Ó, micsoda világ! Gyönyörű lurkók és gyönyörű tengerpartok.

Ám rájött, hogy ezeknek az oldalaknak az igazsága kicsit olyan volt, mint Feri atya prédikációi a templomban. Szegény plébános úr bottal járt, fájt mindene, de ha fölējük magasodhatott a szószéken, dörgő hangon óvta megmaradt híveit, a négy-öt Anci-korabeli asszonyt a paráznaságtól. A hús bűneitől, a különféle perverzióktól. Ám látja-e őket Feri atya, mikor beszél hozzájuk? Őket látja-e? Vagy mikor megköszörüli a torkát, izgatottan kacarászó lányokat, régmódi, kalapos színésznőket képzel maga elé?

Ám még a közösségi oldalaknál vagy a hús bűneiről álmodozó Laci atyánál is jobban foglalkoztatta Anci nénit a következő furcsaság: internetezni nem lehetett akárhol. Se az utcán, se a házában, se a kertjében, hanem csak az iskolában, ahova péntek délutánonként Ildi, a takarítónő beeresztette. – Tudod, Anci néni, van egy felhő, amit ez a telefon megérez. Elő kéne fizetned a wifi-re.

Anci néni hitte, nem hitte, ám közben elszörnyedve gondolt arra, hogy ilyen gyanús felhők megtelepednek a házában, talán még ki is szöknek szellőztetés-kor, és kárt okoznak a virágágyásokban.

– Hogy-hogy én nem látok soha ilyen felhőket? – kérdezte kétségbeesve.

Ezt Ildikó sem értette. Viszont megmutatta, hogy Anci néni hogy kereshet rá az unokáira. Még a Kanadába szakadt fiú is meglett, aki – te vagy az, mami-kám? – nagy lelkendezve rögtön küldött magáról néhány születnapos fényképet. Anci megcsodálta a két dédunokát, akiket sohase foghatott a kezében.

De hál' istennek, mind jól vannak, gondolta Anci néni, és örömeiben rögtön visszaigazolt néhány pakisztáni egyetemistát. Hiszen ő nem barátságatlan vagy mogorva ember, idegeneknek is visszaköszön az utcán.

Másnap már legalább hetven indiai, egyiptomi és pakisztáni ácsingozott Anci néni barátságára. A diákok után szép lassan feltűntek az idősebbek: előbb öltönyös svájci bankárok, majd az amerikai katonatisztek, egyenruhában feszítő, komoly, deresedő halántékú, repülőgépeik előtt pózoló férfiak. Ilyen barátai Anci néninek még soha nem voltak. De talán ők is egyedül érzik magukat, gondolta szánakozva, és szép sorban visszaigazolta az összeset, miközben sajnálkozott, hogy nem érti az üzeneteiket. Ildikó szerint nem árt nevető fejecskét is elküldeni, mert ezt érti minden magányos ember.

Aznap délután Anci néni hatvanöt mosolygó arcocskát küldött el.

Egy hét múlva már egy egész hadseregnyi katonatiszt jelölte ismerősnek. Hát ezek nem tudnak olvasni?, háborgott Anci néni. Hát nem látják az adatlapján, hogy ő, özv. Kocsis Károlyné, született Béres Anna 1940-ben született? Ám megtudta az egyik szomszédasszonytól, hogy ezek a svájci bankárok, amerikai nagyfiúk mind nigériai bűnözők, akik pénzt csálnak ki a hiszékeny magyar nőktől.

Anci néni megdöbbsent: hát ezek szerint ő is kiadhatja magát akadémikusnak vagy spanyol táncosnőnek? És a kisfia születését ünneplő Tomi talán ott

haldoklik egy kanadai börtönben, miközben a nagymamájának azt hazudja, hogy vígan szülinapozik a családja körében... Ó, borzalom... nem lehet a világ ennyire romlott és szívtelen!

Anci néni annyira megrémült a világ álnokságától, hogy többé nem merészkedett a közösségi oldalakra. Csak felváltva olvasgatták Ildivel a legfontosabb friss híreket: valaki galandférgyet talált a lánya fülében, Kínában hatszemű csecsemő született, megtalálták az öregedés ellenszerét, hamarosan mindenki száznegyven-százötven évig élhet...

Anci néninek ezek a bulvárlapok is csak csalódást okoztak. Akkor nyugodott meg, mikor Ildikó visszament takarítani, és ő a telefonján különleges virágokat nézegethetett.

Narancseperfák, kínai lilabogyók! Kaktuszok, kontyvirágok, orchideák! Ezek sokkal csodásabbak, mint a gyerekek füléből kimászó galandférgek, a kisfiúvá operált kislányok, a mindig küszöbön álló, de soha be nem következő világvége. Érdekesnek persze a bulvárhírek is érdekesek. De ki tudhatná, hogy igazak-e?

Mióta a gyerekek és unokák szétszóródtak a világ létező és nem létező zezugaiba, Anci néninek szokása volt, hogy új és új barátokat keresve bebuszozzon a városba, és megnézzze, mi maradt a régi üzletekből. A régi virágbolt szerencsére épségben megmaradt a vasútállomás mellett. Anci évek, évtizedek óta járt ide virághagymát csereberélni, virágillatot szagolni, vagy csak csendben üldögélni a kardvirágok és a pünkösdi rózsák között. És ha már betért a virágboltba, akkor persze segített felocsolni vagy rendezgetni a virágokat, vagy csak „tartotta a boltot”, míg Ágika, a tulajdonos átszaladt a pékhez vagy a gyógyszerárba. Ha Ágika hosszabban maradt, akkor megajándékozta Ancit néhány ritka virághagymával.

- Ez nem valami nemesített hibrid, de azért különleges - mondta Ágika, és átnyújtott egyszer egy rücskös krumplihoz hasonlító, óriási virághagymát.

- Ha nem holland, akkor micsoda? - kérdezte gyanakodva Anci néni.

De Ági sem tudta: - Csak ültesse ki, aztán meglátja, Ancikám.

Anci néni megadta módját: a furcsa gumót selyempapírba csomagolva súlylyesztette a szatyrába.

Márciusra aztán a különleges virághagyma mintha meghízott volna a pince dohos félhomályában. Már nem is krumplihoz hasonlított, hanem idomtalan céklához vagy hormonokkal agyonkezelt karalábéhoz. És egy kicsit langyosabb is volt, mint a hideget unottan áttelelő, többi virághagyma. Ahogy Anci néni végighúzta az ujját a gumón, érezte, ahogy áramlanak az éltető nedvek a héj alatt.

No, majd meglátjuk, gondolta sóhajtozva, mikor helyet keresett az óriásnak a kertjében.

Anci néni szerette a fehéret, a pirosat, a rózsaszínt. Szerette a hortenziát, a jácintot, a különféle rózsákat és a mályvákat - a virágfényes, vidám, karneváli színpompát. Nyáron a kertje hatalmas bálteremhez volt hasonló, ahol a legragyogóbb ruhákban pompáztak a hölgyek, az ő legkedvesebb lánykái. Ám azt

eddig soha nem képzelte, hogy egy növény önmaga kedvéért szerepet játszik. Hogy hol sárga fürtöcskéket, hol piros pártákat, hol fehér szirmokat nevel; hol lótvuszvirágként terpeszkedik, hol magabiztosan az ég felé tör. Hogy egyik héten óriási íriszhez, a másik héten bazsarózsához vagy orgonabokorhoz hasonlít.

Hogy csak nő és nő, egyre csak nő, és közben annyi vizet nyel el, mint valami szörnyeteg.

- Valami rossz felhő megbetegíthette a kertemet – mentegetőzött Anci néni.

- Ó, ez igazi viharrózsa vagy szuperrózsa! – lelkesedett Ildikó. – Minden tudás benne van.

Minden tudás? A többi öregasszony, a szomszédok szörnyszülöttnek látták a virágot. De csodálkozni nem csodálkoztak. Hiszen mit várhatunk manapság? A nők leműttetik a mellüket, a férfiak túsarkú cipőt hordanak, és együtt rávetik magukat a gyerekekre. A bárányokba emberi agyat ültetnek, és mielőtt megzabálják őket, hazudoznak nekik a jogaikról. Anci néni elszörnyedt: a galandféregre gondolt, ami kimászik egy kislány füléből, az amerikai katonatisztekre, akik nem amerikai katonatisztek, a felhőkre, melyek bizonyos telefonokat életre keltenek, és szellőztetés közben kiszöknek a kertekbe... Igen, ma már minden lehetséges.

- Száradjon ki a szörnyeteg! Ne locsolgasd annyit! – tanácsolták a szomszédasszonyai.

A csodavirág, mely most húsos adótoronyként, mindent és mindenkit megszégyenítő dárdaként meredezett az ég felé, talán értett mindent. Anci néni úgy érezte, hogy nagyon régóta hallgatózik, és a ki nem mondott titkaikat is ismeri.

- Inkavirág! Viharrózsa! – lelkesedett Ildikó. – Fotózd le, Anci néni, és tegyük föl a facebookra!

Hogy micsoda? Viharrózsa? Inkavirág? Velvicsiáról, Vénusz légycsapójáról, fojtófűgéről, viharszegfűről már hallott Anci néni. Inkaliliomot is látott, de az egészen másféle.

Ám ami nincs, az is létezhet.

- Hagyd kiszáradni! – tanácsolták többen. – Ez valami hormonmicsoda. Vírusvirág. Az is gyanús, hogy nincs semmilyen illata. Biztos fejfájást vagy rákot okoz annak, aki sokat nézegeti.

Anci néni megbántottan hallgatott. Ám mikor a növény apró, fekete szirmokat növesztett, úgy gondolta, nincs tovább. Vannak kék, rózsaszín, fehér, sárga, piros, lila virágok, igen. De ki látott már szurokfekete szirmokat egy virágoskertben?

Nagyokat sóhajtva levágta a növény hajtásait és a leveleit. Végül letakarta a tövet egy lyukas pléddel, és szomorú szívvel köveket hordott rá.

Az izzadtságát törölgetve megállt a házhoz vezető ösvényen.

Talán hallucinál ebben az istentelen augusztusi melegben?

A súlyos pokróc alól mintha nyöszörgést hallana.